# FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT MARCO DARMON

fremsat den 1. juli 1992 *

*Hr. afdelingsformand,*
*De herrer dommere,*

1. Er det den medlemsstat, hvori en af ægtefællerne har beskæftigelse, eller den medlemsstat, hvor familien er bosat, der er ansvarlig for udbetaling af familieydelser, når moderen er grænsearbejder, og ægtefællen er lønmodtager i familiens bopælsstat? Dette er i det væsentlige det spørgsmål, som er forelagt af Court of Appeal in Northern Ireland.

2. Una McMenamin, der er appelindstævnt i hovedsagen, bor sammen med sin ægtefælle og deres børn i Irland og arbejder som lærerinde i Ulster, hvortil hun passerer grænsen hver morgen og aften på hverdage. Hendes ægtefælle har beskæftigelse i Irland.

3. Den 1. december 1986 indgav hun ansøgning om tilkendelse af børnetillæg i Nordirland i medfør af Child Benefit (Northern Ireland) Order 1975. Adjudication Officer fandt, at fru McMenamin — der siden 1975 havde modtaget børneydelse (Children's Allowance) i Irland — fra den 2. december 1985 havde ret til et tillæg svarende til forskellen mellem den børneydelse, hun fik udbetalt i medfør af irske lovgivning, og det højere tillæg, som hun havde ret til i henhold til den britiske Order af 1987.

4. Social Security Appeal Tribunal stadfæstede Adjudication Officer's afgørelse. Fru McMenamin klagede til Social Security Commissioner (herefter benævnt »Commissioner«).

5. På dette stadium af sagen fandt Adjudication Officer, at den ansøgning om ydelser, der var modtaget den 16. juli 1979 i Irland, skulle betragtes som en behørig ansøgning om børnetillæg i Nordirland [1].

6. Ved foreløbig afgørelse af 26. april 1989 [2] fandt Commissioner, at familieydelserne fra den 17. juli 1978 (dvs. et år før ansøgningen) indtil den 19. juni 1985 (dagen før ikrafttrædelsesdagen for artikel 10 i Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 [3], som ændret ved artikel 2 i Rådets forordning (EØF) nr. 1660/85 [4]) skulle udbetales af Irland, og at fru McMenamin havde ret til en tillægsydelse i Nordirland.

* Originalsprog: fransk.

1 — Se punkt 7 i Commissioner's foreløbige afgørelse, bilag I til det skriftlige indlæg fra appelindstævnte i hovedsagen.

2 — A.st., punkt 3, 4, 7 og 8.

3 — Forordning af 21.3.1972 om reglerne til gennemførelse af forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres medlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT 1972 I, s. 149).

4 — Forordning af 13.6.1985 om ændring af forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, og forordning (EØF) nr. 574/72 om regler til gennemførelse af Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 (EFT L 160, s. 1).

7. I sin endelige afgørelse af 2. november 1989 bestemte Commissioner — idet han fandt, at udgiften til ydelserne burde overføres fra Irland til Det Forenede Kongerige — at der ikke var tale om suspension af rettighederne til ydelsen i beskæftigelsesstaten, og at fru McMenamin fra den 20. juni 1985 havde ret til det fulde børnetillæg i Det Forenede Kongerige [5]. Det er alene i anledning af sidstnævnte afgørelse, at Adjudication Officer ankede til Court of Appeal in Northern Ireland.

8. Der er i det foreliggende tilfælde tale om *samtidig* ret til familieydelser *for én og samme person.*

9. Fru McMenamin har ret til børnetilskud i Nordirland, som følge af sin erhvervsmæssige beskæftigelse dér, i medfør af Child Benefit (Northern Ireland) Order 1975.

10. Den irske nationale lovgivning giver ligeledes ret til familieydelser. Denne ret er ikke betinget af udøvelse af erhvervsmæssig beskæftigelse. Den bygger på et bistandsbegreb. Moderen er den berettigede, når det ydelsesberettigede barn bor hos begge forældrene [6].

11. Ifølge artikel 13, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 [7] er de personer, der er omfattet af denne forordning, alene undergivet lovgivningen i én medlemsstat.

12. I medfør af artikel 13, stk. 2, er en person, der har lønnet beskæftigelse på en medlemsstats område, omfattet af denne stats lovgivning, selv om han er bosat på en anden medlemsstats område. For så vidt angår familieydelser sidestilles ifølge artikel 73 i samme forordning (herefter benævnt »artikel 73«) familiemedlemmers bopæl i en anden medlemsstat med bopæl i den stat, hvori arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende er beskæftiget [8]. Børnetilskuddene er således underlagt lex loci laboris.

13. I tilfælde af samtidig ret til familieydelser i medfør dels af lovgivningen i den kompetente stat, dels af lovgivningen i den medlemsstat, hvor familiemedlemmerne er bosat, bestemmes det i artikel 76, stk. 1, i forordning nr. 1408/71 [9], at rettighederne i beskæftigelsesstaten suspenderes, såfremt der »*som følge af udøvelse af erhvervsvirksomhed*« [10] ligeledes er ret til familieydelser eller børnetilskud i medfør af lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område familiemedlemmerne er bosat [11]. Det er således lex loci laboris i *bopælsstaten*, der har fortrin.

14. Artikel 76 vedrører rettigheder, der tilkendes i barnets bopælsstat som følge af

5 — Bilag II til appelindstævntes skriftlige indlæg, punkt 12 og 13.

6 — Se section 224 i den irske Social Welfare (Consolidation) Act 1981 og section 2 i Social Welfare (Children's Allowances) (Normal Residence) Rules 1974.

7 — Forordning af 14.6.1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstageres, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT 1971 II, s. 366, som ændret).

8 — Efter ændringen af artikel 73 ved artikel 1 i Rådets forordning (EØF) nr. 3427/89 af 30.10.1989 om ændring af forordning (EØF) nr. 1408/71 og forordning (EØF) nr. 574/72 (EFT L 331, s. 1).

9 — Som ændret ved artikel 1 i ovennævnte forordning nr. 3427/89.

10 — Min fremhævelse.

11 — Denne suspension sker i et omfang svarende til det beløb, der modtages ifølge bopælsstatens lovgivning.

erhvervsmæssig beskæftigelse. Dette er som nævnt ovenfor ikke tilfældet i irsk lovgivning.

15. Artikel 10, stk. 1, i forordning nr. 574/72, der supplerer ovennævnte artikel 76 [12], omhandler tilfælde af samtidig ret til børnetilskud i henhold til artikel 73 og 74 [13] og rettigheder i barnets bopælsstat, uden at det stilles som betingelse, at der udøves erhvervsvirksomhed, *alene på grundlag af bopælsstedet.*

16. Selv om udøvelsen af erhvervsvirksomhed i nævnte stat ikke er en betingelse for at tilkende disse ydelser, er den dog ikke uden betydning for prioriteringen af den nationale lovgivning, der skal finde anvendelse.

17. Således suspenderedes rettighederne i bopælsstaten (prioritet for lex loci laboris) ifølge artikel 10, stk. 1, således som denne bestemmelse var affattet før ændringen ved artikel 2 i Rådets forordning nr. 1660/85, når der var rettigheder i barnets bopælsstat uafhængigt af forsikrings- eller beskæftigelsesbetingelser, og når arbejdstagerens ægtefælle ikke udøvede erhvervsmæssig virksomhed på denne stats område. Dersom ægtefællen derimod udøvede erhvervsmæssig beskæftigelse dér, suspenderedes rettighederne i medfør af artikel 73 i arbejdstagerens beskæftigelsesstat. *Lex loci laboris i bopælsstaten havde prioritet.*

18. Grunden til disse bestemmelser er klar. Det er sædvanligt, at man giver fortrin til lovgivningen i beskæftigelsesstaten, hvor en arbejdstager bidrager til de sociale sikringsordninger. Det er lige så begrundet, at nævnte lovgivning for sit vedkommende viger for bopælsstatens lovgivning, når ægtefællen arbejder dér, for så vidt som børnene opdrages i denne stat, og familiens situation bedst kan tages i betragtning af forvaltningen.

19. Så længe artikel 10 var gældende i ovennævnte affattelse, havde retten til familieydelser i barnets bopælsstat således altid fortrinsret i tilfælde af samtidig ret til familieydelser, idet ægtefællen udøvede erhvervsmæssig virksomhed dér.

20. Det var i medfør af denne bestemmelse, at retten til familieydelser, for tiden fra 1979 til 1985, blev suspenderet i beskæftigelsesstaten ved Commissioner's foreløbige afgørelse, hvor bestemmelsen blev ændret med den begrundelse, at der i den bopælsstat, hvor appelindstævntes ægtefælle arbejdede, blev udbetalt ydelser uden beskæftigelsesmæssige betingelser [14]. Sidstnævnte opnåede dog i Det Forenede Kongerige forskelsbeløbet mellem det børnetillæg, der var fastsat i Det Forenede Kongerige, og børneydelsen udbetalt i Irland. Commissioner nævner i øvrigt i sin foreløbige afgørelse af 24. april 1989 [15] Domstolens dom af 6. marts 1979, Rossi [16], hvorefter reglen om forbud mod dobbeltydelser skal anvendes delvis, og der skal tilkendes forskellen mellem disse beløb i form af et tillæg, når det bidrag, hvis udbetaling suspenderes i en medlemsstat, er større end de

12 — Se punkt 4 i mit forslag til afgørelse i sag 104/84, Kromhout (Sml. 1985, s. 2211).

13 — Artikel 74 omhandler, hvilken medlemsstat der skal betale familieydelser, når en arbejdsløs arbejdstagers familiemedlemmer bor i en anden stat end han selv. Denne artikel er uden betydning for sagen her.

14 — Bilag I til Adjudication Officer's skriftlige indlæg, punkt 3.

15 — A.st., punkt 4.

16 — Sag 100/78, Sml. s. 831, præmis 17.

ydelser, der modtages i en anden medlemsstat som følge af erhvervsmæssig beskæftigelse.

21. Ovennævnte artikel 10, stk. 1, blev ændret som følge af Domstolens dom af 3. februar 1983, Robards [17]. I den sag oppebar sagsøgerens tidligere ægtefælle, der var bosat i Irland, hvor han også arbejdede, i medfør af artikel 73 de børnetilskud, som blev udbetalt af denne medlemsstat, til samtlige børn i ægteskabet, herunder dem, der boede hos sagsøgeren i Det Forenede Kongerige.

22. Domstolen fandt her, at *en fraskilt ægtefælle*, der udøver erhvervsmæssig virksomhed i børnenes bopælsstat, skulle sidestilles med arbejdstagerens *ægtefælle* i medfør af artikel 10, stk. 1, litra a), i forordning nr. 574/72, og at de familieydelser, der udbetaltes af den medlemsstat, hvori den anden ægtefælle var beskæftiget, skulle suspenderes i medfør af artikel 73.

23. Domstolen fulgte her generaladvokatens forslag og fandt ikke, at udtrykket »ægtefælle« omfattede enhver person med forældremyndigheden over et barn.

»I den foreliggende sag skal fortolkningen af den omtvistede bestemmelse ... begrænses til det forhold, der foreligger for den nationale ret, nemlig det tilfælde, at en fraskilt ægtefælle, som ikke har giftet sig igen, udøver en erhvervsmæssig virksomhed. Det tilkommer Kommissionen og Rådet at træffe de nødvendige foranstaltninger til ændring af den pågældende bestemmelse, såfremt en sådan ændring skønnes nødvendig for at sikre en tilfredsstillende løsning i andre tilfælde« [18].

24. For at suspensionen af rettighederne ifølge artikel 73 ligeledes skal finde anvendelse, når personen, der er berettiget til ydelsen i den bopælsstat, hvori erhvervsvirksomheden udøves, ikke eller ikke længere er gift med arbejdstageren, blev artikel 10, stk. 1, ændret ved artikel 2 i forordning nr. 1660/85 [19]. Den blev på ny ændret ved artikel 2 i Rådets forordning (EØF) nr. 2332/89 [20] og ved artikel 2, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 1249/92 [21]. Den lyder nu som følger [22]:

»a) Ret til familieydelser eller børnetilskud, der ydes i henhold til en medlemsstats lovgivning, hvorefter erhvervelse af ret til disse ydelser eller tilskud ikke er betinget af forsikring eller af lønnet eller selvstændig beskæftigelse, suspenderes, når der i den samme periode og for det samme familiemedlem er ret til ydelser *enten i medfør af national lovgivning alene i en anden medlemsstat, eller* i medfør af forordningens artikel 73, 74, 77 eller 78, *i et omfang svarende til disse ydelsers beløb.*

17 — Sag 149/82, Sml. s. 171.

18 — A.st., præmis 19.

19 — Se 12., 13. og 14. betragtning til denne forordning.

20 — Rådets forordning af 18.7.1989 om ændring af forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, og af forordning (EØF) nr. 574/72 om regler til gennemførelse af Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 (EFT L 224, s. 1).

21 — Forordning af 30.4.1992 om ændring af forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, og af forordning (EØF) nr. 574/72 om regler til gennemførelse af Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 (EFT L 136, s. 28). *Artikel 2, stk. 1, i denne forordning finder anvendelse fra den 15.1.1986 (se artikel 3, stk. 7).*

22 — Ændringerne ifølge forordning nr. 2332/89 er sat med kursiv, og ændringerne ifølge forordning nr. 1249/92 er sat med fede typer.

b) Når der imidlertid udøves erhvervsmæssig virksomhed på den pågældende medlemsstats område:

i) I det tilfælde, hvor der er ret til ydelser *enten i medfør af den nationale lovgivning alene i en anden medlemsstat eller* i medfør af forordningens artikel 73 eller 74, af den person, der er berettiget til familieydelser eller børnetilskud, eller den person, til hvilken de udbetales, suspenderes dog retten til de familieydelser eller børnetilskud, der ydes *enten i medfør af den nationale lovgivning alene i vedkommende anden medlemsstat, eller* i medfør af disse artikler *i et omfang svarende til det beløb, der er fastsat i lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område familiemedlemmet er bosiddende. Pligten til at udbetale disse ydelser påhviler den medlemsstat, på hvis område familiemedlemmet er bosiddende ...«*

25. Den ændring af artikel 10, der blev indført ved forordning nr. 1660/85, havde således følgende virkning: Det er ikke længere »en ægtefælles« udøvelse af lønnet eller selvstændig erhvervsvirksomhed, som medfører suspension af ydelsen i medfør af artikel 73, men lønnet eller selvstændig erhvervsvirksomhed i bopælsstaten af »den person, der er berettiget til familieydelser eller ... den person, til hvilken de udbetales«.

26. Har ændringen af artikel 10 ved forordning nr. 1660/85 i den af den forelæggende ret beskrevne situation til følge, at byrden ved ydelserne overføres fra Irland til Det Forenede Kongerige?

27. Ifølge Commissioner fandt denne overførsel sted fra datoen for ikrafttrædelsen af den således ændrede artikel, der ikke længere kan suspendere fru McMenamin's ret til de ydelser, som skal udbetales af Det Forenede Kongerige i medfør af artikel 73, fordi hendes erhvervsmæssige beskæftigelse på bopælsstatens område ikke udøves af hende, men af hendes ægtefælle, der ikke er »den person, der er berettiget til familieydelser«, som omhandlet i den nye artikel 10 i forordning nr. 574/72, der blev ændret ved forordning nr. 1660/85 [23].

28. Dette er baggrunden for, at Court of Appeal in Northern Ireland har forelagt følgende spørgsmål:

»1) Finder udtrykket 'den person, der er berettiget til familieydelser eller børnetilskud', i artikel 10, stk. 1, litra b), nr. i), i Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 (med senere ændringer), når henses til artikel 13 i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 (der indebærer, at indstævnte skal behandles, som om hun alene er undergivet Det Forenede Kongeriges lovgivning), ikke anvendelse på indstævnte, selv om hun i henhold til irsk lovgivning (og bortset fra nævnte artikel 13) er den person, der er berettiget til børnetillæg?

2) Når henses til, at indstævntes ægtefælle udøver erhvervsmæssig virksomhed i Irland og er berettiget til børnetilskud i henhold til irsk lovgivning, såfremt indstævnte af en eller anden grund mister eller ikke kan gøre sit krav på børnetil-

23 — Se Commissioner's endelige afgørelse, punkt 11, bilag II, til Adjudication Officer's skriftlige indlæg.

læg gældende, indebærer artikel 10, stk. 1, litra b), nr. i) (med senere ændringer) da, at indstævntes ret til børnetillæg i Det Forenede Kongerige suspenderes i henhold til artikel 73, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71?«

29. Som allerede nævnt, har denne sag et særligt træk. Den, der er berettiget til ydelser i medfør af artikel 73 og ydelser i medfør af den nationale lovgivning i bopælsstaten, er den samme person, nemlig appelindstævnte i hovedsagen.

30. Det første spørgsmål går i grunden ud på, om princippet i artikel 13 i forordning nr. 1408/71, hvorefter en person kun kan være undergivet én social sikringsordning, i et sådant tilfælde samtidig udelukker anvendelse af forbuddet mod dobbeltydelser i artikel 10.

31. Ifølge Adjudication Officer er fru McMenamin berettiget til ydelser i beskæftigelsesstaten. Hun har tabt enhver ret i bopælsstaten [24]. Artikel 13 fortolkes således på den måde, at den, i tilfælde af samtidig ret til ydelser i to forskellige medlemsstater for én og samme person, udelukker anvendelsen af forbuddet mod dobbeltydelser i artikel 10, stk. 1, litra b), nr. i), i forordning (EØF) nr. 574/72.

32. I dom af 27. maj 1982 i Aubin-sagen [25] fastslog Domstolen:

»Denne generelle bestemmelse [artikel 13, stk. 2, litra a)] i afsnit II, 'Bestemmelse af, hvilken lovgivning der skal anvendes', i forordning nr. 1408/71 finder imidlertid kun anvendelse i det omfang, de særlige bestemmelser om de enkelte arter af ydelser i forordningens afsnit III ikke bestemmer andet« [26].

Som det ses, er der her tale om anvendelse af reglen »specialia generalibus derogant«.

33. Sagsøgeren i hovedsagen hørte således i den citerede sag under bestemmelserne i afsnit III om ret til arbejdsløshedsydelse, nemlig artikel 71, stk. 1, litra b), nr. ii).

34. Heraf udledte Domstolen, at artikel 13, der henførte den pågældende til beskæftigelsesstatens lovgivning, måtte vige for artikel 71, stk. 1, litra b), nr. ii), som pålægger den kompetente institution i *bopælsstaten* at udrede arbejdsløshedsydelser i dette tilfælde.

35. Ligeledes har Domstolen i en sag, hvori de faktiske omstændigheder meget ligner dem, som den forelæggende ret har forelagt den i denne sag, nemlig Beeck-sagen [27], at den almindelige bestemmelse i artikel 13 ikke udelukkede anvendelsen af de særlige

24 — Se punkt 7.6 i Adjudication Officer's skriftlige indlæg.

25 — Sag 227/81, Sml. s. 1991.

26 — A.st., præmis 11.

27 — Dom af 19.2.1981, sag 104/80, Sml. s. 503.

bestemmelser i afsnit III i forordning nr. 1408/71 og ej heller anvendelse af bestemmelserne i senere forordninger, der var udstedt til deres gennemførelse.

36. Sagsøgeren i hovedsagen, Beeck, var tysk statsborger og havde lønnet arbejde i Tyskland, men boede i Danmark med sin ægtefælle og deres børn. Ægtefællen arbejdede i Danmark, hvor hun som bosiddende oppebar børnetilskud, der ikke var betinget af lønnet beskæftigelse. Arbeitsamt Flensburg havde nægtet at udbetale hr. Beeck de tyske familieydelser og støttet sin afgørelse på artikel 10, stk. 1, litra a), i forordning nr. 574/72, således som denne tidligere var affattet.

37. Domstolen udtalte:

»For at artikel 73, stk. 1, kan finde anvendelse, er det følgelig tilstrækkeligt, at arbejdstageren er beskæftiget i en medlemsstat, og at hans familiemedlemmer bor i en anden medlemsstat; denne bestemmelse skal ses i sammenhæng med bestemmelsen i samme forordnings artikel 13, stk. 2, litra a), hvorefter en arbejdstager, der er beskæftiget på en medlemsstats område, er omfattet af denne stats lovgivning, selv om han er bosat på en anden medlemsstats område. I overensstemmelse med formålet med forordning nr. 1408/71, som er at sikre, at der inden for Fællesskabet gives samtlige vandrende arbejdstagere, der er statsborgere i medlemsstaterne, lige behandling efter de enkelte medlemsstaters nationale lovgivning og ret til sociale sikringsydelser uanset deres arbejds- eller bopælssted, skal disse regler derfor fortolkes ensartet i alle medlemsstaterne uden hensyn til, hvorledes de nationale lovgivninger om erhvervelse af ret til familieydelser er udformet« [28].

38. Domstolen bemærkedes således, at den ret til familieydelser, som sagsøgeren i hovedsagen havde i medfør af artikel 73, bestod samtidig med den ret til ydelser, som ægtefællen havde i barnets bopælsstat, og at sidstnævnte i medfør af artikel 10, stk. 1, litra a), i forordning nr. 574/72 i dens tidligere affattelse havde prioritet frem for arbejdstagerens ret [29]. Ægtefællen havde en personlig ret til de familieydelser, som faktisk udbetaltes til hende.

39. Det er som følge heraf klart, at den ret, en arbejdstager har i medfør af artikel 13 og 73 i forordning nr. 1408/71, skal sammenholdes med Fællesskabets forbud mod dobbeltydelser i artikel 76 i denne forordning og artikel 10 i forordning nr. 574/72, når der samtidig består ret til familieydelser i beskæftigelsesstaten i medfør af artikel 73 og i bopælsstaten i medfør af den nationale lovgivning.

40. Er det forhold, at den, der er berettiget til ydelser i beskæftigelsesstaten (i medfør af artikel 73) og i bopælsstaten (i medfør af den intern lovgivning), er én og samme person, til hinder for at anvende artikel 76 i forordning nr. 1408/71 eller artikel 10 i forordning nr. 574/72?

41. Da Domstolen skulle udbygge begrebet samtidig ret til familieydelser, udtalte den:

28 — A.st., præmis 7.
29 — A.st., præmis 12.

»Det fremgår af bestemmelsen (artikel 12, stk. 1, i forordning nr. 1408/71 [30]), at der foreligger dobbeltydelser, ikke blot *når en person samtidig har ret til to forskellige familieydelser*, men også når retten til sådanne ydelser tilkommer to forskellige personer, her et forældrepar, *for ét og samme barn*« [31].

42. I Georges-sagen [32] var sagsøgeren i hovedsagen samtidig berettiget til familieydelser som lønmodtager i Frankrig og som selvstændig erhvervsdrivende i familiens bopælsstat, nemlig Belgien.

43. Da familieydelserne var omhandlet i bopælsstatens lovgivning som følge af erhvervsmæssig beskæftigelse, var den fællesskabsregel, der fandt anvendelse, artikel 76. Generaladvokat Tesauro nærede tvivl om anvendeligheden af denne artikel, når ret til ydelser samtidig findes for én og samme person, og så

»... må man spørge, om denne bestemmelse [artikel 76] kun kommer ind i billedet i tilfælde, hvor den erhvervsmæssige virksomhed i den medlemsstat, hvor i en anden medlemsstats beskæftiget arbejdstagers familie er bosat, udøves af et medlem af familien, eller om bestemmelsen tillige gælder tilfælde som det foreliggende, *hvor det er arbejdstageren selv*, der udøver denne yderligere form for beskæftigelse?

Efter min opfattelse foreligger der intet til støtte for den snævre fortolkning, som det første alternativ repræsenterer. Når henses til ordlyden af artikel 76, kan denne bestemmelse på ingen måde fortolkes således. Dertil kommer, at ud over disse overvejelser baseret udelukkende på bestemmelsens ordlyd er selve formålet med artikel 76, der er og forbliver en antikumulationsregel, at sikre, at udbetalingen af familieydelser og børnetilskud i medfør af artikel 73 og 74 også stilles i bero i tilfælde, hvor den anden form for erhvervsmæssig virksomhed i bopælsstaten udøves af arbejdstageren selv ...« [33].

44. Domstolen fandt, at rettighederne i medfør af artikel 73 i forordning nr. 1408/71 skulle stilles i bero i et omfang svarende til det beløb, der faktisk udbetaltes i form af ydelser af samme art i den medlemsstat, på hvis område familiemedlemmerne var bosat, og at der ifølge artikel 76 i forordningen skulle udbetales ydelser optjent ved beskæftigelse i bopælsstaten. *Denne artikel veg ikke for artikel 13.*

45. Artikel 10 i forordning nr. 574/72 blev indført under hensyn til de særegne træk ved visse medlemsstaters interne lovgivning, der alene knytter retten til familieydelser til det forhold, at familien er bosiddende på deres nationale område, og ikke stiller beskæftigelse som betingelse [34]. Den forfølger samme formål som artikel 76, for så vidt som retten til ydelser i bopælsstaten har fortrin frem for den tilsvarende ret i beskæftigelsesstaten, når der udøves erhvervsvirksomhed i førstnævnte stat.

30 — I denne almindelige bestemmelse hedder det, at forordning nr. 1408/71 hverken kan tillægge eller opretholde ret til flere ydelser af samme beskaffenhed, der vedrører samme lovpligtige forsikringsperiode.

31 — Dom af 14.12.1989, sag 168/88, Dammer, Sml. s. 4553, præmis 10 (mine fremhævelser); se ligeledes S. Van Raepenbusch, *La sécurité sociale des personnes qui circulent à l'intérieur de la CEE*, ed. E. Story-Scientia 1992, nr. 222, s. 351.

32 — Dom af 27.6.1989, sag 24/88, Sml. s. 1905.

33 — Punkt 11 og 12 i forslaget (Sml. 1989, s. 1914, på s. 1915).

34 — Se generaladvokat Mayra's forslag til afgørelse i Koschniscke-sagen (sag 9/79, Sml. 1979, s. 2727).

46. I dommen af 3. februar 1983 i Robards-sagen [35] fremhævede Domstolen i øvrigt slægtskabet mellem de to artikler således:

»Ligesom artikel 76 i forordning nr. 1408/71, der ligeledes vedrører et tilfælde af samtidig ret til familieydelser, har den her omhandlede bestemmelse [artikel 10, stk. 1, litra a)] til formål at sikre fortrinsret for ydelserne fra den medlemsstat, hvor børnene er bosat, og hvor en af de ydelsesberettigede udøver erhvervsmæssig virksomhed ...« [36].

47. De to bestemmelser supplerer således hinanden, idet den ene finder anvendelse, når udøvelse af erhvervsmæssig virksomhed er en betingelse for at erhverve ret til ydelser i bopælsstaten, mens den anden finder anvendelse i det modsatte tilfælde. Endelig har disse to forbud mod kumulation samme virkning. Under iagttagelse af kravene i medfør af artikel 13 er den pågældende kun undergivet lovgivningen i én medlemsstat.

48. Heraf følger efter min mening, at de to tekster skal undergives samme ordning. Når artikel 76 finder anvendelse i tilfælde af samtidig ret til ydelser for én og samme person, finder også artikel 10 anvendelse.

49. I den foreliggende sag bestrides det i øvrigt ikke, at samtidig ret til ydelser i medfør af dels artikel 73, og dels den irske lovgivning *for én og samme person* (appelindstævnte i hovedsagen) indtil 1985 skulle løses ved anvendelse af artikel 10 i forordning nr. 574/72, uden at artikel 13 var til hinder herfor.

50. Således bevirker den omstændighed, at en arbejdstager har ret til ydelser i beskæftigelsesstaten, ikke, at han blot af denne grund taber retten til ydelser i bopælsstaten, idet Fællesskabets regler om samtidig ret til ydelser finder anvendelse.

51. I dommen i Luijten-sagen [37], som Adjudication Officer påberåber sig til støtte for sit synspunkt om, at artikel 10 ikke finder anvendelse, var sagsøgeren i hovedsagen en nederlandsk statsborger, der var bosat i Nederlandene sammen med sin ægtefælle. Han arbejdede som selvstændig i Belgien og havde derfor ret til belgiske børnetilskud. I kraft af sin bopæl havde familien Luijten ligeledes ret til nederlandske børnetilskud.

52. Domstolen kunne ikke løse konflikten mellem de heraf følgende samtidige rettigheder til ydelser ved at anvende artikel 73 og 76 i forordning nr. 1408/71 samt artikel 10 i forordning nr. 574/72, idet artikel 73 på det tidspunkt, hvor de faktiske forhold i sagen forelå, ikke fandt anvendelse på selvstændige erhvervsdrivende [38].

53. I mangel af særlige regler løste Domstolen spørgsmålet om samtidig ret til ydelser ved anvendelse af artikel 13:

»... [ifølge] fast retspraksis tilsigtes det med bestemmelserne i afsnit II i forordning nr. 3 og nr. 1408/71, der udpeger den lovgivning,

35 — Jf. ovenfor.

36 — Samme sted, præmis 15.

37 — Dom af 10.7.1986, sag 60/85, Sml. s. 2365.

38 — Se generaladvokat Sir Gordon Slynn's forslag til afgørelse, Sml. s. 2367.

der skal finde anvendelse på arbejdstagere, som flytter inden for Fællesskabet, at de pågældende omfattes af den sociale sikringsordning i en enkelt medlemsstat, således at overlapninger mellem gældende nationale lovgivninger og de vanskeligheder, som dette kan give anledning til, undgås« [39].

54. Artikel 13 i forordning nr. 1408/71 anvendes således her *subsidiært*, idet spørgsmålet om sammenlægningen af de to rettigheder ikke hører under anvendelsesområdet for bestemmelserne i afsnit III i forordningen.

55. I øvrigt ville Luijten's situation i dag have henhørt under artikel 73 — der nu finder anvendelse på selvstændige erhvervsdrivende [40] — og den samtidige ret til ydelser i Belgien og Nederlandene ville høre under artikel 10, stk. 1, litra b), nr. i), i forordning nr. 574/72, idet retten til familieydelser i Nederlandene alene er undergivet en betingelse om bopæl og ikke en betingelse om beskæftigelse.

56. Man kan således ikke af dommen i Luijten-sagen udlede, at artikel 13 kan sætte forbudsreglerne i artikel 76 eller artikel 10, stk. 1, litra b), nr. i), ud af spillet, eftersom de under alle omstændigheder var uanvendelige i denne sag.

57. Ej heller synes Adjudication Officer's påberåbelse af Domstolens dom af 12. juni 1986 i Ten Holder-sagen [41] mere relevant.

58. Ten Holder, der var nederlandsk statsborger, havde arbejdet i Tyskland, før hun blev uarbejdsdygtig og vendte tilbage til samt tog bopæl i Nederlandene. Selv om hun i et stykke tid kunne hæve sygesikringsydelser i Tyskland, blev hun hurtigt berøvet enhver ret til ydelser. Herefter opstod spørgsmålet, om hun fortsat var undergivet tysk lovgivning i medfør af artikel 13.

59. Der var således ikke i egentlig forstand tale om samtidig ret til ydelser, men tværtimod en form for »negativ konflikt«, idet ingen lovgivning tog hensyn til den pågældendes situation.

60. Her kom Domstolen til følgende resultat:

»... [selv] om den nævnte bestemmelse ikke udtrykkeligt nævner det tilfælde, at en arbejdstager ikke har beskæftigelse på det tidspunkt, hvor han søger om at få ydelser i anledning af sygdom, skal bestemmelsen fortolkes således, at den i påkommende tilfælde henviser til lovgivningen i den stat, på hvis område arbejdstageren sidst har været beskæftiget« [42].

61. Man kan således hverken af dommen i Ten Holder-sagen eller af dommen i Luijten-sagen udlede, at artikel 13 i forordning nr. 1408/71 medfører, at artikel 10, stk. 1, litra b), nr. i), i forordning nr. 574/72 bliver uanvendelig på en grænsearbejder, der er i den situation, hvorom der er tale i sagen for den forelæggende ret.

39 — Ovennævnte dom, præmis 12.

40 — Efter ændringen ved artikel 1 i forordning nr. 3427/89, jf. ovenfor.

41 — Sag 302/84, Sml. s. 1821.

42 — A.st., præmis 13.

62. Jeg skal fremhæve, at formålet med bestemmelserne i forordning nr. 1408/71, der regulerer samtidig ret til familieydelser, er at forhindre, at både den, der er direkte berettiget til en familieydelse, dvs. arbejdstageren, og personer, som indirekte er berettiget hertil, nemlig først og fremmest børnene, samtidig kan oppebære to ydelser af samme beskaffenhed, uden at det spiller nogen rolle, om rettighederne med hensyn til ét og samme barn samles hos én eller flere personer.

63. I øvrigt skal det bemærkes, at formular E 411 [43], hvorved den institution, der er kompetent til at tilkende familieydelser i arbejdstagerens beskæftigelsesstat, anmoder om underretning om, hvorvidt en ret til sådanne ydelser findes i familiemedlemmernes bopælsstat, ikke udelukker, at disse rettigheder samtidig kan bestå for én og samme person [44].

64. Som følge heraf kan samtidig ret for én og samme person give anledning til anvendelse af artikel 10 i forordning nr. 574/72, ligesom den kan give anledning til anvendelse af artikel 76 i forordning nr. 1408/71, således som Domstolen i øvrigt fandt i sin dom af 27. juni 1989 i Georges-sagen [45].

65. Da artikel 13 i forordning nr. 1408/71 fastsætter det princip, at en arbejdstager alene er undergivet lovgivningen i én medlemsstat, kan den pågældende ikke forpligtes til at betale to bidrag [46]. Omvendt kan han ikke vinde ugrundet berigelse som følge af, at der samtidig gælder forskellige lovgivninger, idet de fordele, som erhverves ved nationale lovgivninger, bevares. *Denne tekst har ingenlunde til virkning at suspendere anvendelsen af artiklerne i afsnit III og deres forbud mod kumulation* [47]. Som vi har set i dommen i Luijten-sagen, anvendes den tværtimod i mangel af en særlig bestemmelse i fællesskabsretten [48].

66. Det første spørgsmål bør derfor, således som det er formuleret, besvares benægtende: Artikel 13 er ikke til hinder for at anvende artikel 10, stk. 1, litra b), nr. i). En grænsearbejder, der er i samme situation som appelindstævnte i hovedsagen, kan være »den person, der er berettiget til familieydelser eller børnetilskud« i bopælsstaten i medfør af artikel 10.

67. Efter min mening ligger vanskeligheden ved at anvende denne artikel i øvrigt andetsteds.

68. Den ret til familieydelser, der tillægges ved irsk ret, er alene betinget af bopæl, hvorfor spørgsmålet om den samlede ret til ydelser ikke reguleres ved artikel 76 i forordning nr. 1408/71, men ved artikel 10 i forordning nr. 574/72.

43 — Se bilag I til Kommissionens skriftlige indlæg.

44 — Se samme sted, rubrik 2: »Ægtefælle *eller anden person*, hvis ret til familieydelser skal undersøges i familiemedlemmernes bopælsland« (min fremhævelse).

45 — Ovennævnte dom.

46 — Se herom dom af 5.5.1977, sag 102/76, Perenboom, Sml. s. 815.

47 — Samt antikumulationsreglerne i andre forordninger, der supplerer afsnit III, f.eks. forordning nr. 574/72.

48 — Se vedrørende et andet eksempel på anvendelse af artikel 13, stk. 2, litra a), i forordning nr. 1408/71 i mangel af en særlig fællesskabsbestemmelse dom af 29.6.1988, sag 58/87, Rebmann, Sml. s. 3467.

69. I medfør af stk. 1, litra b), nr. i), i denne artikel suspenderes de i artikel 73 omhandlede rettigheder, når der udøves erhvervsmæssig beskæftigelse på bopælsstatens område *af den person, der er berettiget til ydelserne.*

70. Hvorledes forholder det sig da, når den person, der er berettiget til ydelserne i bopælsstaten, ikke er den samme, som udøver erhvervsmæssig beskæftigelse i denne?

71. En bogstavfortolkning af den pågældende bestemmelse måtte nødvendigvis føre til bortfald af suspensionen af rettighederne i medfør af artikel 73.

72. Det er således på denne måde og ikke som følge af artikel 13 i forordning nr. 1408/71, at suspensionen kunne vise sig at være umulig.

73. Jeg vil undersøge følgerne af en sådan bogstavfortolkning.

74. Indtil den 20. juni 1985, hvor ændringen af artikel 10 trådte i kraft, suspenderedes den ret til ydelser i beskæftigelsesstaten, som følger af artikel 73, i medfør af artikel 10, stk. 1, i den tidligere affattelse, idet arbejdstageren havde erhvervsmæssig beskæftigelse i bopælsstaten. Suspensionen skulle ophøre fra denne dato, idet arbejdstagerens ægtefælle ikke i bopælsstaten var »den person, der er berettiget til ydelser«, i medfør af artikel 10, stk. 1, litra b), nr. i), i den ændrede affattelse.

75. Nu havde ændringen i 1985 af denne artikel netop til formål efter dommen i Robards-sagen at *udvide* listen over personer, der bor sammen med børn, som giver anledning til suspension af ydelserne i beskæftigelsesstaten, da de pågældende personer arbejder i bopælsstaten. Jeg erindrer her om, at der var tale om at gøre det muligt for en fraskilt ægtefælle, der havde forældremyndigheden over børnene, selv direkte at oppebære familieydelserne i sin bopælsstat [49].

76. Den restriktive bogstavfortolkning af den nye artikel 10, stk. 1, litra b), nr. i), i forordning nr. 574/72 skulle indskrænke dens anvendelsesområde således, at suspension af rettighederne ifølge artikel 73 skulle blive umulig, hvor den havde været foreskrevet før ændringen i 1985.

77. Dersom fællesskabslovgiver med ændringen af artikel 10 i forordning nr. 574/72, som omhandlet i forordning nr. 1660/85, havde haft til hensigt at rokke ved princippet om prioritet for bopælsstatens lovgivning, når der heri udøves erhvervsmæssig beskæftigelse, er der ingen tvivl om, at punktet var blevet nævnt i betragtningerne til denne forordning.

78. Yderligere ville en bogstavfortolkning af artikel 10, stk. 1, litra b), nr. i), føre til følgende paradoks.

79. Når fraskilte forældre, hvoraf én arbejder i én medlemsstat, den anden i børnenes bopælsstat, bor hver for sig i hver af disse

49 — Se 13. og 14. betragtning til forordning nr. 1660/85.

medlemsstater, således som det var tilfældet i Robards-sagen, finder artikel 10, stk. 1, litra b), nr. i), anvendelse, og rettighederne ifølge artikel 73 suspenderes.

80. Hvis de to ægtefæller, der arbejder i to forskellige medlemsstater, boede sammen med deres børn i samme medlemsstat, ville artikel 10, stk. 1, litra b), nr. i), derimod blive uanvendelig, og beskæftigelsesstatens lovgivning ville få fortrin, blot fordi den ægtefælle, som var berettiget til ydelser i bopælsstaten, ikke var den samme, der har erhvervsmæssig beskæftigelse i denne, selv om de bånd, som knyttede familien til bopælsstaten, her var særlig stærke.

81. Lad os ikke tabe af syne, at artikel 76 og artikel 10 har samme formål, nemlig at give familiens bopælsstat fortrin, når 1) der udøves erhvervsmæssig beskæftigelse dér, og 2) der i denne udbetales ydelser på grund af beskæftigelsen (artikel 76), eller uden at beskæftigelse er nogen betingelse (artikel 10).

82. Anvendelsen af artikel 76 gør det altid muligt at give fortrin til retten til ydelser i bopælsstaten, når der udøves erhvervsmæssig beskæftigelse dér. Det er nemlig denne beskæftigelse, som giver ret til ydelserne. Derimod ville en indskrænkende fortolkning af den nye artikel 10 i forordning nr. 574/72 være til hinder for suspension af retten til ydelser i bopælsstaten, selv om der i denne udøvedes erhvervsmæssig beskæftigelse af ægtefællen, blot fordi beskæftigelsen ikke udøvedes af »den person, der er berettiget til ydelserne«.

83. Når der i hele familiens bopælsstat

— er ret til ydelser, uden at der samtidig stilles krav om beskæftigelse, og

— der udøves en erhvervsmæssig beskæftigelse af ægtefællen til den, som er berettiget til ydelserne,

er betingelserne for at give lex loci laboris fortrin i bopælsstaten således efter min opfattelse til stede. Ganske vist udøves den erhvervsmæssige beskæftigelse ikke af samme person som den, der er berettiget til ydelserne, men da disse hviler på bistandsprincippet, skal de også udbetales, såfremt den berettigede ikke udøver erhvervsmæssig beskæftigelse i denne medlemsstat. Det væsentlige er, at en af ægtefællerne arbejder dér, og *fiktionen om bopæl i beskæftigelsesstaten* i artikel 73 behøver ikke at finde anvendelse.

84. Denne løsning er overensstemmende med Domstolens dom af 14. december 1989 i Dammer-sagen [50], hvori Domstolen i et tilfælde af samtidig ret til ydelser, der ikke udtrykkeligt var omhandlet i Fællesskabets regler om forbud mod dobbeltydelser, anvendte reglen om fortrin for barnets bopælsstat.

85. Når den sidste betingelse ifølge Domstolens praksis for, at suspension af rettigheder i medfør af artikel 73 finder anvendelse, dvs. at der *faktisk* oppebæres tilskud i bopælsstaten [51], er opfyldt, ser jeg intet til hinder for at anvende artikel 10, stk. 1, litra b), nr. i), i forordning nr. 574/72.

50 — Jf. ovenfor, præmis 15 og 16.

51 — Dom af 13.11.1984, sag 191/83, Salzano, Sml. s. 3741, præmis 10 og 11, og af 20.4.1978, sag 134/77, Raggazzoni, Sml. s. 963, præmis 12.

86. I modsætning til området for arbejdsløsheds- eller sygesikringsydelser [52] har forordning nr. 1408/71 og forordning nr. 574/72 ikke taget hensyn til *de særlige træk* ved grænsearbejderes situation i forbindelse med familieydelser, selv om de er undergivet bestemmelserne i disse forordninger, og særlig artikel 10, stk. 1, litra b), nr. i), i forordning nr. 574/72 [53]. De har ikke udtrykkeligt taget stilling til det tilfælde, hvor de to ægtefæller er bosat i samme medlemsstat, og den, der er berettiget til familieydelser i nævnte samme stat, ikke er den, som arbejder i denne, men den, der arbejder i nabostaten.

87. I sidstnævnte tilfælde er de bånd, som knytter familien til bopælsstaten, betydelig stærkere end dem, der knytter den til den anden stat. Jeg tror ikke, at denne form for samtidig eksistens af rettigheder bør reguleres på anden måde end den, hvor den, der er berettiget til familieydelser i bopælsstaten, uden at der stilles krav om beskæftigelse, samtidig er den, som arbejder dér, hvilket gælder situationen i Robards-sagen og fraskilte forældre.

88. I denne dom påpegede Domstolen i øvrigt under hensyn til formålet med artikel 10 i forordning nr. 574/72, at der ikke kunne »anlægges en restriktiv fortolkning« [54].

89. Jeg slutter heraf, at artikel 10, stk. 1, litra b), nr. i), som ændret, skal fortolkes således, at den suspenderer retten til ydelser i medfør af artikel 73 i forordning nr. 1408/71, når der i bopælsstaten udøves erhvervsmæssig beskæftigelse af den person, som er berettiget til ydelser på grundlag af bopælskriteriet, eller *af vedkommendes ægtefælle*, når denne er bosat i ovennævnte stat.

90. Det skal endvidere erindres, at suspensionen af rettighederne i medfør af artikel 73 alene kan være delvis, idet Domstolen har udtalt, at

»ifølge Domstolens faste praksis, der hviler på det grundlæggende princip om arbejdskraftens frie bevægelighed og på formålet med traktatens artikel 51, finder en regel, som skal afskære samtidig ret til børnetilskud, imidlertid kun anvendelse i det omfang, de berettigede ikke derved uden grund fratages en ret til ydelser i medfør af en medlemsstats lovgivning« [55].

Hvis ydelserne i bopælsstaten således blev lavere end dem, der kunne være oppebåret i beskæftigelsesstaten i medfør af artikel 73, skal den kompetente institution dér betale forskelsbeløbet [56]. Dette krav fremgår nu af artikel 10, stk. 1, litra b), nr. i), efter ændringen ved artikel 2 i Rådets forordning nr. 1249/92 [57].

91. Det svar, som jeg vil foreslå Domstolen at give på det første spørgsmål, skulle gøre det muligt for den forelæggende ret at løse den tvist, der verserer for den. Det andet spørgsmål kræver som følge heraf kun en subsidiær gennemgang.

52 — Se f.eks. artikel 20 i forordning nr. 1408/71.

53 — Se som eksempel på anvendelse af denne artikel på grænsearbejdere ovennævnte dom af 19.2.1981 i Beeck-sagen.

54 — Ovennævnte dom af 3.2.1983, Robards, præmis 15, in fine.

55 — Ovennævnte dom af 4.7.1985, Kromhout, præmis 21.

56 — Ovennævnte dom af 19.2.1981, Beeck, præmis 12, af 23.4.1986, sag 153/84, Ferraioli, Sml. s. 1401, og af 27.7.1989, Georges, nævnt ovenfor.

57 — Forordningen er nævnt tidligere. Denne artikel har været i kraft siden den 15.1.1986.

92. Som nævnt har sagsøgeren i hovedsagen nemlig efter min opfattelse ikke *mistet* sine rettigheder i bopælsstaten som følge af artikel 13.

93. Dersom dette ikke desto mindre skulle være tilfældet, påhviler det den nationale ret under anvendelse af intern ret at udpege den, der er berettiget til ydelserne i denne medlemsstat.

94. Dersom den berettigede er manden, vil artikel 10, stk. 1, litra b), nr. i), i forordning nr. 574/72 også finde anvendelse her, idet den, der har krav på tilskud, uden at der stilles krav om beskæftigelse i bopælsstaten, ligeledes er den, som arbejder dér.

95. Jeg foreslår derfor Domstolen at kende følgende for ret:

»1) Artikel 13 i forordning (EØF) nr. 1408/71 skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for anvendelsen af artikel 10, stk. 1, litra b), nr. i), i forordning (EØF) nr. 574/72, med senere ændringer, i tilfælde af, at den, der er berettiget til familieydelser i beskæftigelsesstaten som forudset i artikel 73 i forordning (EØF) nr. 1408/71, ligeledes er berettiget til sådanne ydelser, uden at der stilles krav om udøvelse af erhvervsmæssig beskæftigelse, i den bopælsstat, hvor hans ægtefælle udøver en sådan beskæftigelse.

Artikel 10, stk. 1, litra b), nr. i), i forordning (EØF) nr. 574/72 skal fortolkes således, at den med et beløb svarende til de familieydelser, der faktisk modtages i bopælsstaten, uden at der stilles krav om erhvervsmæssig beskæftigelse, suspenderer de i artikel 73 i forordning (EØF) nr. 1408/71 omhandlede familieydelser, når der i bopælsstaten udøves erhvervsmæssig beskæftigelse af den person, der er berettiget til ydelser i nævnte stat, eller af hans ægtefælle, som er bosat i denne sammen med ham.

2) Såfremt den arbejdstager, der er indehaver af de i artikel 73 omhandlede rettigheder, fortaber, eller ikke længere er i stand til at gøre sine rettigheder til ydelser gældende i bopælsstaten, skal den nationale ret ved anvendelse af national lovgivning udpege indehaveren af disse rettigheder.

Når den, som er berettiget til tilskud, uden at der stilles krav om beskæftigelse i bopælsstaten, ligeledes er den, som arbejder dér, suspenderes de rettigheder, hans ægtefælle har efter artikel 73 i forordning (EØF) nr. 1408/71, i medfør af artikel 10, stk. 1, litra b), nr. i), med et beløb svarende til de familieydelser, der faktisk oppebæres.«